Raad van State

201005185/1/V2.
Datum uitspraak: 17 augustus 2011

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 28 april 2010 in zaak nr. 09/24389 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 9 juni 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 28 april 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 26 mei 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Bij brieven, bij de Raad van State binnengekomen op 9 juni 2010, 16 juli 2010, 7 oktober 2010 en 12 oktober 2010, heeft de vreemdeling nadere stukken ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 24 mei 2011, waar de vreemdeling, bijgestaan door mr. V. Zuiderbaan, advocaat te Amsterdam en de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister), vertegenwoordigd door mr. R.J.M.F.P. Wouters, werkzaam bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan diens rechtsvoorgangers.

2.2. Hetgeen als eerste grief is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000, met dat oordeel volstaan.

2.3. In haar tweede grief klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat haar asielrelaas geen positieve overtuigingskracht heeft en derhalve ongeloofwaardig is. Aldus is de rechtbank, volgens de vreemdeling, ten onrechte eraan voorbijgegaan dat zij ernstige littekens heeft die veroorzaakt zijn door de Oegandese autoriteiten die haar tijdens haar detentie hebben gefolterd. Volgens de vreemdeling was de minister al voorafgaand aan het nader gehoor ervan op de hoogte dat zij vanaf haar borst tot en met haar bovenbenen is bedekt met littekens, omdat haar toenmalige rechtshulpverlener dat reeds had gemeld aan de minister. Tijdens het nader gehoor heeft zij eveneens verklaard over de folteringen die zij heeft ondergaan en zij heeft haar littekens ook getoond aan de medewerker van de Immigratie- en Naturalisatiedienst. Deze medewerker

was, volgens de vreemdeling, hierdoor dusdanig ontdaan dat zij een pauze voor haarzelf moest inlassen. Nu de vreemdeling, zoals zij ter zitting bij de Afdeling heeft toegelicht, ook in beroep expliciet heeft gewezen op de littekens, heeft de rechtbank ten onrechte hieraan geen aandacht besteed, te meer nu de littekens een sterke aanwijzing vormen dat zij is gefolterd. In dit verband heeft de vreemdeling gewezen op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), van 9 maart 2010, nr. 41827/07, R.C. tegen Zweden, JV 2010/147.

2.3.1. Ingevolge artikel 8:69, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), doet de rechtbank uitspraak op de grondslag van het beroepschrift, de overgelegde stukken, het verhandelde tijdens het vooronderzoek en het onderzoek ter zitting.

2.3.2. In de aanvullende beroepschriften van 23 augustus 2009 en 27 januari 2010 heeft de vreemdeling een beroepsgrond gericht tegen het standpunt van de minister, dat haar asielrelaas geen positieve overtuigingskracht heeft en derhalve ongeloofwaardig is. Uit de pleitnota, die de vreemdeling ter zitting in beroep heeft overgelegd, blijkt dat zij - kennelijk ten betoge dat haar asielrelaas wel geloofwaardig is - tevens heeft verwezen naar de ernstige littekens die zij heeft overgehouden aan de tijdens haar detentie ondergane folteringen met hete ijzers en heet water. Bij de beoordeling van voormelde beroepsgrond heeft de rechtbank niet, althans niet kenbaar, het aldus aangevoerde betrokken. Derhalve heeft de rechtbank, in strijd met artikel 8:69, eerste lid, van de Awb, niet mede op grondslag van het verhandelde ter zitting uitspraak gedaan. De grief slaagt reeds hierom.

2.4. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De overige grieven behoeven geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 9 juni 2009 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden in zoverre daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.5. Aan voormelde beroepsgrond, dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat het asielrelaas geen positieve overtuigingskracht heeft en derhalve ongeloofwaardig is, heeft de vreemdeling - voor zover thans van belang - ten grondslag gelegd dat zij zeer uitgebreide littekens heeft die het gevolg zijn van foltering door de Oegandese autoriteiten tijdens haar detentie. Ter nadere toelichting hiervan heeft de vreemdeling een rapport van 7 oktober 2010 van de Medische Onderzoeksgroep van Amnesty International (hierna: het MOG-rapport) ingebracht. Dat rapport biedt, gezien voormeld arrest van het EHRM van 9 maart 2010, een sterke indicatie dat haar asielrelaas geloofwaardig is, aldus de vreemdeling.

2.5.1. In het besluit van 9 juni 2009 heeft de minister zich, voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van de vreemdeling geen positieve overtuigingskracht heeft en derhalve ongeloofwaardig is. Ter zitting bij de Afdeling heeft de minister nader toegelicht dat het MOG-rapport wordt betrokken bij de weging van het hele

feitencomplex, maar dat hij het asielrelaas op wezenlijke punten ongeloofwaardig acht en dat haar littekens en het MOG-rapport hieraan geen afbreuk kunnen doen.

2.5.2 Uit het hiervoor onder 2.2. overwogene volgt dat de minister artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 in redelijkheid aan de vreemdeling heeft kunnen tegenwerpen.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer de uitspraak van 11 februari 2010 in zaak nr. 200905819/1/V2; www.raadvanstate.nl), zal, indien aan een vreemdeling een van de omstandigheden als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000 is tegengeworpen, volgens paragraaf C14/3 - thans C14/2 - van de Vreemdelingencirculaire 2000 van de verklaringen een positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten alsnog geloofwaardig te achten.

Zoals de Afdeling eveneens in die uitspraak heeft overwogen, behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door een vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling slechts terughoudend worden getoetst. De maatstaf bij die te verrichten toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de minister, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het besluit, bezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen. Dit laat onverlet dat de besluitvorming moet voldoen aan de eisen van met name zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering die het recht daaraan stelt en dat de rechter de besluitvorming daaraan moet toetsen. Aldus vindt rechterlijke toetsing plaats, zonder dat de rechter een beoordeling aan zich trekt die door de minister moet plaatsvinden.

2.5.3. In rechtsoverweging 53 van voormeld arrest van het EHRM van 9 maart 2010 wordt, voor zover thans van belang, het volgende vermeld:

> "Firstly, the Court notes that the applicant initially produced a medical certificate before the Migration Board as evidence of his having been tortured (see paragraph 11). Although the certificate was not written by an expert specialising in the assessment of torture injuries, the Court considers that it, nevertheless, gave a rather strong indication to the authorities that the applicant's scars and injuries may have been caused by ill-treatment or torture. In such circumstances, it was for the Migration Board to dispel any doubts that might have persisted as to the cause of such scarring (see the last sentence of paragraph 50). In the Court's view, the Migration Board ought to have directed that an expert opinion be obtained as to the probable cause of the applicant's scars in circumstances where he had made out a *prima facie* case as to their origin. It did not do so and neither did the appellate courts. While the burden of proof, in principle, rests on the applicant, the Court disagrees with the Government's view that it was incumbent upon him to produce such expert opinion. In cases such as the present one, the State has a duty to ascertain all relevant facts, particularly in circumstances where

there is a strong indication that an applicant's injuries may have been caused by torture. The Court notes that the forensic medical report submitted at its request has documented numerous scars on the applicant's body. Although some of them may have been caused by means other than by torture, the Court accepts the report's general conclusion that the injuries, to a large extent, are consistent with having been inflicted on the applicant by other persons and in the manner in which he described, thereby strongly indicating that he has been a victim of torture. The medical evidence thus corroborates the applicant's story."

2.5.4. In het MOG-rapport wordt, voor zover thans van belang, het volgende vermeld:

"4B Interpretatie bevindingen lichamelijk onderzoek
Er zijn drie gebieden met littekens:
- Van de meeste gebieden verklaart betrokkene dat ze gekomen zijn door het overgieten met heet water terwijl ze zat op een stoel. De verdeling van deze gebieden komt hiermee overeen. (...) Van deze gebieden moet gezegd worden dat ze vrijwel zeker door een hete vloeistofverbranding zijn veroorzaakt en de verdeling past helemaal bij de zittende houding. Van de verdeling en de uitgebreidheid is niet voor te stellen dat ze door een ongeluk ontstaan zijn. Er moet veel hete vloeistof geweest zijn en de vloeistof moet van boven haar schouder gekomen zijn. Dit kan niet veroorzaakt zijn door bv een ongeluk met koken. Door de verdeling en uitgebreidheid kan er eigenlijk alleen maar sprake zijn van een moedwillige vloeistofverbranding met veel vloeistof. De brandwonden moeten er **typisch** voor genoemd worden.
- Van de gebieden links op de rug en op de R dij verklaart betrokkene dat ze komen door een heet ijzer. Deze gebieden zijn anders van structuur en hebben scherpere randen. Ook is er sprake van een meer egaal gebied van pijn bij aanraking. Dit kan heel goed passen bij wat betrokkene vertelt over het toebrengen van deze wonden door een heet ijzer. De vorm van het ijzer is echter niet goed uit de littekens af te leiden. Deze littekens zijn **consistent** met het door betrokkene vertelde.
- De meer oppervlakkige littekens rechts op de rug zijn minder duidelijk, ze kunnen veroorzaakt zijn door al iets afgekoelde vloeistof. Ze zijn wel **consistent** met het vertelde."

(...)

"7 Samenvatting en conclusie
Wat betreft de vraag "Is het aannemelijk dat de littekens/fysieke klachten zijn voortgekomen uit de gestelde asielmotieven?" is het antwoord duidelijk ja. De littekens van betrokkene, eigenlijk kan gesproken worden van ernstige verminkingen over het hele lichaam, komen duidelijk voort uit een moedwillige verbranding van een grote hoeveelheid hete vloeistof. Ze zijn **typisch** voor de vertelde mishandeling. Ondersteunend zijn de als **consistent** met het vertelde gevonden littekens van mishandeling met hete ijzers. De twee littekens die betrokkene aanwijst als veroorzaakt door de hete ijzers hebben een duidelijk ander aspect dan de andere littekens."

(...)

> "Moeilijk te plaatsen is waarom in het begin van de asielprocedure er niet meer aandacht besteed is aan de zeer uitgebreide brandwonden (...)."

2.5.5. Uit het MOG-rapport blijkt dat de vreemdeling verspreid over haar lichaam zeer uitgebreide littekens heeft. Volgens dit rapport komen de littekens duidelijk voort uit een moedwillige verbranding van een grote hoeveelheid hete vloeistof en zijn de littekens typisch voor de vertelde foltering. Ondersteunend zijn de als consistent met het door de vreemdeling vertelde gevonden littekens van foltering met hete ijzers, aldus het MOG-rapport. Het MOG-rapport - waarvan de minister de juistheid niet heeft bestreden - biedt aldus een sterke indicatie dat de littekens zijn veroorzaakt door folteringen die overeenkomen met de folteringen die de vreemdeling stelt te hebben ondergaan. Nu de verklaringen van de vreemdeling over de door haar ondergane folteringen worden ondersteund door medisch bewijs, heeft de minister zich, in het licht van de onder 2.5.3. weergegeven jurisprudentie van het EHRM, in dit geval ten onrechte zonder nadere motivering op het standpunt gesteld dat de verklaringen van de vreemdeling over genoemde folteringen ongeloofwaardig zijn. Aangezien dat standpunt mede dragend is geweest voor het standpunt van de minister dat ook de overige verklaringen van de vreemdeling geen positieve overtuigingskracht hebben en derhalve ongeloofwaardig zijn, kan dat standpunt evenmin deugdelijk gemotiveerd worden geacht. De beroepsgrond slaagt.

2.6. De Afdeling zal, gelet op het hiervoor onder 2.5.5. overwogene, het beroep alsnog gegrond verklaren en het besluit vernietigen wegens strijd met artikel 3:46 van de Awb.

2.7. De minister voor Immigratie en Asiel dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

I. verklaart het hoger beroep gegrond;
II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 28 april 2010 in zaak nr. 09/24389;
III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep gegrond;
IV. vernietigt het besluit van de staatssecretaris van Justitie van 9 juni 2009, kenmerk 0808.18.1242;
V. veroordeelt de minister voor Immigratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van beroep en hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1590,00 (zegge: vijftienhonderdnegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Aldus vastgesteld door mr. R. van der Spoel, voorzitter, en mr. C.J.M. Schuyt en mr. C.J. Borman, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van staat.

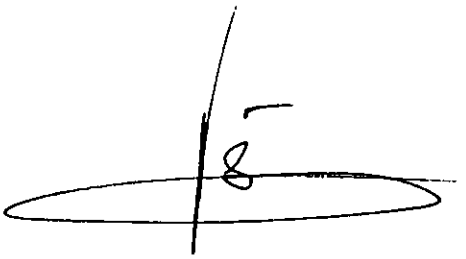
w.g. Van der Spoel
voorzitter

w.g. Van Loo
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 17 augustus 2011

418-606.
Verzonden: 17 augustus 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

mr. H.H.C. Visser

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudend te MAASTRICHT

Reg.nr: AWB 09 / 24389 BEPTDN

UITSPRAAK van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken in het geding tussen

eiseres,

en

de Minister van Justitie, als rechtsopvolger van de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

Datum bestreden besluit: 9 juni 2009.
Kenmerk: 0808.18.1242.
V-nummer:

I. PROCESVERLOOP

Eiseres heeft beroep ingesteld tegen het in de aanhef van deze uitspraak vermelde besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank gezonden en in zijn verweerschrift geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 10 maart 2010. Eiseres is ter zitting in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde A.A.W.A. Vissers, advocaat te 's-Hertogenbosch. Verweerder heeft zich ter zitting laten vertegenwoordigen door J.E.P. Pijnenburg, werkzaam bij het Ministerie van Justitie.

II. OVERWEGINGEN

Verweerder heeft zich in het bestreden besluit, waarin de overwegingen uit het voornemen zijn overgenomen en als ingelast dienen te worden beschouwd, op het standpunt gesteld dat eiseres geen documenten heeft overgelegd om haar nationaliteit, identiteit en reisroute vast te stellen. Voorts heeft eiseres geen documenten overgelegd ter onderbouwing van haar asielrelaas en heeft zij niet aannemelijk gemaakt dat het ontbreken van deze documenten niet aan haar is toe te rekenen. Daarnaast gaat van het relaas van eiseres geen positieve overtuigingskracht uit en aldus wordt haar relaas niet geloofwaardig geacht.

Eiseres kan zich niet met dit besluit verenigen en heeft hiertegen in beroep zakelijk weergegeven het volgende aangevoerd.
Eiseres heeft in haar land van herkomst politieke activiteiten ondernomen. Ter onderbouwing hiervan heeft eiseres diverse stukken overgelegd. Zij is een tweetal malen opgepakt en vastgehouden. Uiteindelijk is zij haar land van herkomst ontvlucht en heeft in Nederland een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ingediend. Het beroep moet gegrond worden verklaard.

De rechtbank ziet zich geplaatst voor de vraag of verweerder terecht en op goede gronden de asielaanvraag van eiseres heeft afgewezen. Ter beantwoording van deze vraag overweegt de rechtbank als volgt.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op

omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover verweerder aannemelijk te maken.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Ingevolge vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder en kan die beoordeling slechts terughoudend door de rechter worden getoetst. Dat geldt eveneens voor de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan vorenbedoelde feiten ontleende vermoedens.

Als zich de omstandigheid voordoet, als bedoeld in artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw 2000, mogen ingevolge artikel 31 van de Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998-1999, 26 732, p. 40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas van de vreemdeling om het geloofwaardig te achten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

In het bestreden besluit is uiteen gezet dat eiseres ter staving van haar aanvraag geen bescheiden heeft overgelegd die haar nationaliteit, identiteit en reisroute kunnen vaststellen en die voor de beoordeling van haar aanvraag noodzakelijk zijn. Verweerder heeft daartoe onder meer overwogen dat eiseres onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van de reisroute, nu zij haar reisverhaal niet heeft onderbouwd met de gebruikelijke grensoverschrijdingsdocumenten, noch met enig ander (al dan niet) indicatief bewijs.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder het niet aannemelijk heeft hoeven achten dat eiseres geen enkel indicatief bewijs van haar reis heeft kunnen overleggen, noch dat zij in staat is om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent haar reisroute te geven. Eiseres heeft verklaard dat zij vanaf Kenia naar Nederland is gevlogen. Van deze reis mag in redelijkheid van eiseres worden verondersteld dat zij dit met documenten zou kunnen staven. Eiseres kan evenmin gedetailleerd, coherent en verifieerbaar verklaren over haar reisverhaal. Van een persoon die heeft verklaard van Kenia naar Nederland te zijn gevlogen mag in alle redelijkheid worden verwacht dat zij informatie kan verschaffen over eenvoudige zaken als de plaats van de luchthaven in Kenia waar zij is vertrokken, de vliegtuigmaatschappij waarmee zij is gevlogen en de duur van de vlucht. Niet gebleken is dat eiseres kon verklaren over de bemanningsleden tijdens de vlucht en welke kleding zij droegen. De hiervoor door eiseres gegeven verklaring dat zij niet heeft opgelet, zich niet heeft kunnen concentreren, zich beroerd voelde, geslapen heeft tijdens de vlucht en zij voor het eerst vloog, is onvoldoende te achten. Immers, van eiseres mocht in redelijkheid worden verwacht dat zij dergelijke informatie kon verstrekken.

Eiseres heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat het ontbreken van documenten die haar reisverhaal onderbouwen niet aan haar kan worden toegerekend.

Verweerder heeft zich derhalve op het standpunt mogen stellen dat eiseres aldus afbreuk heeft gedaan aan de in beginsel aanwezige bereidheid om haar relaas voor waar te houden.

Met inachtneming van het hiervoor weergegeven beoordelingskader is de rechtbank voorts van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat van het asielrelaas van eiseres geen positieve overtuigingskracht uit gaat en derhalve

ongeloofwaardig is.

Hiertoe overweegt de rechtbank dat eiseres heeft verklaard dat zij niet veel kan vertellen over gebeurtenissen in Kampala direct voorafgaand aan haar vertrek uit Uganda, hoewel zij op haar adres waar ze laatstelijk verbleef de krant las gedurende de vijf maanden voor haar vlucht. Niet geloofwaardig wordt geacht dat eiseres geen recente gebeurtenissen kon memoreren nu zij overigens wel kon verklaren, bijvoorbeeld over hetgeen zich in november 2007 tijdens de Commonwealth vergadering heeft afgespeeld.

Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het relaas van eiseres ongeloofwaardig is, omdat haar relaas voor een groot deel is gebaseerd op informatie waaruit zou blijken dat de Forum for Democratic Change (FDC) pas in 2004 is opgericht. Eiseres kan dus niet al in 2001 politiek actief zijn geweest voor deze partij. Eiseres bevestigt dit gegeven en merkt op dat de FDC pas formeel is opgericht voor de verkiezingen van 2004. Daarvoor was het geen officiële partij maar een task force die opereerde onder de naam Reform Agenda met als leider. Verweerder heeft zich in de bestreden beschikking op het standpunt gesteld dat het opvallend is dat eiseres in de gehoren niets heeft verklaard over de Reform Agenda met betrekking tot de verkiezingen van 2001. Uit de door eiseres overgelegde informatie blijkt evenwel dat de voorzitter was van Reform Agenda, maar niet blijkt van een startdatum van zijn voorzitterschap. In het Country Reports on Human Rights Practices: Uganda 2001 van de U.S. Department of State komt de Reform Agenda niet voor terwijl wel zaken over worden vermeld. Andere informatiebronnen (www.azaniaheritage.worldbreak.com/whats_new.html) vermelden dat er wellswaar een task force was die ondersteunde ten behoeve van de presidentsverkiezingen in 2001, maar dat de Reform Agenda pas op 12 juli 2002 is opgericht te Kampala. De door eiseres overgelegde verklaring van de heer van de FDC Nederland dat de Reform Agenda drie of vier maanden voor de verkiezingen van 2001 is opgericht, wordt niet gesteund door objectieve schriftelijke bronnen. De verklaring van eiseres dat ze niet voor de FDC, maar voor de Reform Agenda geleid door campagne heeft gevoerd en dat documenten van de Reform Agenda bij haar thuis zouden zijn gevonden, heeft verweerder op die grond niet aannemelijk hoeven te achten.

Verder heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de verklaring van eiseres dat het niet onaannemelijk is dat zij zich voorafgaand aan haar vlucht uit het safehouse daar vrij kon bewegen, de sleutel van het busje kon pakken en deze kon terugleggen en zich vervolgens in het busje kon verstoppen niet geloofwaardig wordt geacht. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder hiertoe kunnen overwegen dat nu eiseres stelt dat de officier haar en haar medegevangen zou moeten vermoorden, het niet geloofwaardig moet worden geacht dat eiseres ongestoord heen en weer kon lopen. De officier wist immers welke taak hij nog had te verrichten. De verklaring van eiseres dat de afstand tussen de kamer van de officier en het busje nog geen tien meter betrof, had verweerder niet hoeven te nopen tot een ander oordeel.

Eiseres heeft ter onderbouwing van haar asielrelaas een aantal stukken overgelegd.
Ter zitting heeft verweerder zich primair op het standpunt gesteld dat eiseres deze stukken eerder had moeten overleggen, nu deze stukken, op het laatste stuk (FDC for tough guidelines van 11 januari 2010) na, een datering hebben in 2008 en 2009.
De rechtbank volgt verweerder niet in dit standpunt, nu eiseres aannemelijk heeft gemaakt niet eerder in de gelegenheid te zijn geweest de stukken over te leggen, en overweegt als volgt.

Eiseres heeft de volgende stukken overgelegd:

- een stuk waarin eiseres als campagneleider wordt aangewezen voor de campagne in het kader van de presidentsverkiezingen in 2006;
- een e-mailbericht ontvangen van Ibra Ndaula, waaruit zou blijken dat eiseres activiteiten heeft verricht voor de FDC. De in de mail genoemde brief is afkomstig van Sarah Eperu, zijnde de woordvoerder van de Vrouwen divisie van de FDC;
- een bericht overgelegd van 7 juni 2008 waarin Sarah Eperu wordt genoemd als

woordvoerder;
- een e-mailbericht van van 12 maart 2009; en
- een bericht 'FDC for tough guidelines' van 11 januari 2010, waarin informatie wordt verschaft over de positie van binnen de FDC. is een secretaris voor de partij.

Verweerder heeft zich met betrekking tot het eerste document op het standpunt gesteld dat uit dit stuk niet blijkt dat eiseres naar aanleiding van de campagne werd gezocht. Met betrekking tot het tweede en derde stuk heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat dit algemene informatie over betreft en dat de informatie niet over eiseres gaat. Het vierde stuk betreft eveneens algemene informatie over Reform Agenda, dat in 2001 tijdens de verkiezingen als 'pressure group' diende, en de FDC die in 2004 werd gevormd. Het stuk vermeldt dat leden van Reform Agenda voortdurend werden lastiggevallen, gearresteerd en gedetineerd. Uit het mailbericht komt naar voren dat geen uitspraak kan worden gedaan of eiseres ook één van de getroffen personen was. de schrijver van dit bericht wilde nadere informatie ontvangen teneinde hierover uitsluitsel te kunnen geven.

De rechtbank volgt verweerder in diens ter zitting geformuleerde subsidiaire standpunt dat de overgelegde stukken om de hiervoor genoemde redenen niet tot een ander oordeel kunnen leiden. Eiseres heeft hiermee niet aannemelijk gemaakt dat zij ten tijde van de verkiezingen in 2006 gewerkt heeft als campagneleider en dat zij naar aanleiding van de campagne werd gezocht. Voorts blijkt niet dat eiseres daadwerkelijk in 2007 na de demonstratie is gearresteerd en in een safehouse heeft verbleven.

Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat het besluit om eiseres niet op een van de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gronden een verblijfsvergunning asiel te verlenen de rechterlijke toets kan doorstaan. Het beroep is ongegrond. De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door E.V.L. Heuts, als rechter, in tegenwoordigheid van A.J.H. Bosgoed, als griffier, en in het openbaar uitgesproken op 28 april 2010

w.g. A. Bosgoed w.g. Heuts

Voor eensluidend afschrift,
de griffier,

Verzonden: 28 APR 2010

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 86 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. In artikel 6:5 van de Awb is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN
ADVOCATEN

KEIZERSGRACHT 560-562, 1017 EM AMSTERDAM
TELEFOON 020-344 62 00, TELEFAX 020-344 62 01
E-MAIL: info@bfkw.nl

DR. BRITTA BÖHLER
MARQ WIJNGAARDEN
VICTOR KOPPE
PROF. STIJN FRANKEN
MICHIEL PESTMAN
CHRISJE ZUUR
FLIP SCHÜLLER
PROF. LIESBETH ZEGVELD
DR. BART STAPERT
VALÉRIE ESSENBURG
MARIËKE VAN EIK
MICHEL LITERWAAL
SUUS HOPMAN
CORRIEN ULLERSMA
WIL EIKELBOOM
ANNE SCHELTEMA BEDUIN
TAMARA BURUMA
VALENTINA ZUIDERBAAN

ADVISEURS
PROF. HANS ULRICH JESSURUN D'OLIVEIRA
PROF. ANDRÉ NOLLKAEMPER
PROF. TJES PRAKKEN

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
26 MEI 2010
ZAAKNR. 201005185
AAN: V2
BEHANDELD DOOR: PAR:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA Den Haag

Tevens per fax: 070 365 13 80

7 < pag.

Amsterdam, 26 mei 2010
Onze ref. 20100576.FS/SD

Direct tel.nr: 020 - 344 62 94
Direct faxnr: 020 - 344 62 03

HOGER BEROEPSCHRIFT

Inzake: / minister van Justitie

Geacht College,

Namens mijn cliënte, mevrouw (appellante), geboren en van Ugandese nationaliteit, wonende te , die voor deze zaak woonplaats kiest aan de Keizersgracht 560-562 op het kantoor van haar advocaat mr. P.J. Schüller (ondergetekende) die verklaart door haar bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger beroep, middels het opstellen, ondertekenen en indienen van dit hoger beroepschrift, kom ik hierbij in hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Maastricht, van 28 april 2010, diezelfde dag verzonden, genomen in beroep tegen het besluit van de minister van Justitie (verder: verweerder) van 9 juni 2009, waarbij de aanvraag van appellante voor een verblijfsvergunning asiel is afgewezen.

Kopie van de uitspraak van de rechtbank wordt hierbij overgelegd als **productie 1**.

IEDERE AANSPRAKELIJKHEID IS BEPERKT TOT HET BEDRAG DAT IN HET DESBETREFFENDE GEVAL ONDER ONZE BEROEPSAANSPRAKELIJKHEIDSVERZEKERING WORDT UITBETAALD
ANY LIABILITY SHALL BE LIMITED TO THE AMOUNT WHICH IS PAID UNDER THE FIRM'S PROFESSIONAL LIABILITY POLICY IN THE MATTER CONCERNED

Ter inleiding

Toen appellante zich op 1 mei 2008 in Ter Apel aanmeldde voor haar asielaanvraag, had zij zeer veel last van de gevolgen van intensieve, langdurige en zware folteringen die zij in Uganda had ondergaan. Pas in augustus 2008 was zij aan de beurt om daadwerkelijk asiel aan te vragen. Zij sprak bij de intake reeds van het seksueel misbruik. Tijdens het eerste gehoor maakte appellante melding van de moord op haar vader, zus, echtgenoot, zwager en broer. Zij kreeg geen gelegenheid om verder te verklaren over haar detenties of de martelingen tijdens het eerste gehoor; zij verklaarde verder over acute psychische problemen bij aankomst in Nederland[1]. De medische dienst meldde de volgende dag dat er geen medische bezwaren waren om haar te horen, maar gaf daarnaast aan dat vanwege haar medische toestand uitstel van vertrek moest worden verleend indien er een negatieve beschikking zou worden geslagen. In het zwaarwegend advies van 20 augustus 2008 deelde de toenmalige advocaat mee dat appellante in 2001 campagneleider was van de oppositiepartij FDC, ten gevolge waarvan zij is opgepakt en gedetineerd is geweest in een 'safehouse' waarbij zij bewerkt is met hete ijzers en waarbij naast verkrachting, gepoogd is om haar geslachtdelen te verbranden. Vervolgens is zij op haar buik, dijen en borsten overgoten met kokend water. Na vier maanden verblijf in een ziekenhuis werd appellante ontslagen. In 2006 heeft appellante weer campagne gevoerd bij een lokale verkiezing. In april 2007 is appellante opgepakt tijdens een demonstratie, en weer in een safehouse gedetineerd gedurende acht maanden tot aan haar ontsnapping. In deze periode is appellante routinematig gemarteld en verkracht. Toen appellante tijdens het nader gehoor haar littekens liet zien aan de contactambtenaar, was de ambtenaar dusdanig ontdaan dat zij een pauze voor haarzelf moest inlassen[2]. Appellante gaf herhaaldelijk aan dat zij door de gebeurtenissen problemen heeft met haar geheugen. Verweerder is daaraan blijkens de beschikking echter voorbijgegaan.

Appellante wordt nog steeds behandeld voor de pijn veroorzaakt door de littekens; een team van artsen in Nederland is doende in kaart te brengen welke plastische chirurgie appellante nodig heeft om haar van de pijnen te verlossen. Door deze zwaarwegende indicaties van ondergane martelingen en de rol die appellante in de oppositiepolitiek van Uganda heeft gespeeld, is Amnesty International benaderd om een medische rapportage op te stellen en appellante te 'adopteren'. Bijgaand treft u aan de brief van Amnesty International van 25 mei 2010 (**productie 2**).

Gezien de ex nunc toetsing bij de artikel 3 EVRM beoordeling, zal ik het rapport onverwijld nazenden. Appellante en haar advocate hebben documentatie overgelegd waarin haar rol voor de oppositiepartij, FDC, door het hoofdkantoor is bevestigd. Voorts is uit algemene bron documentatie overgelegd waaruit blijkt dat in ieder geval delen van het asielverhaal zonder meer correct zijn. De informatie betrof onder meer de oprichting van de partij FDC en de voorloper van deze partij, de lokale verkiezingen in 2006, de

[1] Zie eerste gehoor, p. 9
[2] Zie nader gehoor, p. 8

betreffende demonstratie in 2007 voor het behoud van waaraan zij deelnam en tot slot de melding in het US State Departement over Uganda van 2007.

Als second opinion advocaat stel ik in redelijkheid vast dat zowel de besluitvorming van verweerder als de processtukken van de gemachtigde evident onder de maat zijn geweest in het licht van het bovenstaande. Er is geen enkel medisch onderzoek verricht, al dan niet in het kader van artikel 3 EVRM of het traumatabeleid, de noodzaak waarvan in RC v Zweden[3] recentelijk door het EHRM werd benadrukt. De beroepsgronden waren onvoldoende. De grieven tegen de uitspraak van de rechtbank zullen hieronder uiteraard naar voren worden gebracht. Dat laat echter onverlet dat Nederland internationale verplichtingen heeft op grond van het beginsel van *non-refoulement*. Appellante merkt op dat door de onvolkomenheden er geen inhoudelijk kenbare toets van haar vrees heeft plaatsgevonden. Artikel 3 jo 13 EVRM vergt dat uw Afdeling wel kennis neemt van de latere stukken opdat de rechtbank (en verweerder) gecorrigeerd kunnen worden. Deze waarborgen binden zowel bestuur als rechter. Appellante is zich uiteraard bewust van de ontwikkelingen in de Afdelingsjurisprudentie sinds het Bahaddar arrest[4]. Er zal in de grieven aannemelijk worden gemaakt dat er sprake is van bijzondere omstandigheden die nopen tot een inhoudelijke (her)beoordeling.

Appellante vindt steun voor deze stelling, gezien de huidige situatie, bij het oordeel van de (oude) Commissie in de zaak omtrent de betekenis van latere bewijsmiddelen en in het eindoordeel van het Hof zelf.

Vergelijk:

> 3. The Commission
> 41. The Commission referred to its normal practice of declaring applications inadmissible if the reason for the refusal of a domestic remedy was the failure on the applicant's part to comply with procedural rules unless circumstances existed which absolved the applicant from exhausting the remedies at his disposal according to the correct procedures (see the following admissibility decisions: 12 July 1984, I. and C. v. Switzerland, application no. 10107/82, Decisions and Reports (DR) 38, pp. 90 et seq.; 1 July 1985, G.P. Cunningham v. the United Kingdom, application no. 10636/83, DR 43, pp. 171 et seq.).
> In the present case, however, the merits of the applicant's case had not been considered by any Netherlands authority in the light of the new documentary evidence which had been submitted in his name. Even though the documents concerned had been submitted out of time, it did not appear that the authorities had been prevented by law from taking cognisance of them. (...)
> There were accordingly, in the Commission's view, special circumstances absolving the applicant from exhausting the domestic remedies according to the correct procedures.

[3] EHRM, 9 maart 2010, 41827/07, JV 2010/147
[4] EHRM, 19 februari 1998, 25894/94, JV 1998/45

The court (§45)
Whether there are special circumstances which absolve an applicant from the obligation to comply with such rules will depend on the facts of each case. It should be borne in mind in this regard that in applications for recognition of refugee status it may be difficult, if not impossible, for the person concerned to supply evidence within a short time, especially if – as in the present case – such evidence must be obtained from the country from which he or she claims to have fled. Accordingly, time-limits should not be so short, or applied so inflexibly, as to deny an applicant for recognition of refugee status a realistic opportunity to prove his or her claim.

Leaving aside the question whether it would not have been open to the applicant to submit grounds of appeal within the time-limit, in anticipation of the evidence, there is nothing to suggest that the Judicial Division of the Raad van State was bound to refuse a request for an extension of the time-limit based on the fact that supporting documents were not yet available.

In latere zaken heeft het EHRM ondanks een casuïstische benadering de verplichtingen van lidstaten op grond van artikel 3 en 13 EVRM stelselmatig benadrukt, te meer in zaken waarin de asielzoeker in het verleden is gemarteld. Het is vaste Afdelingsrechtspraak dat slechts onder bijzondere omstandigheden van nationale procedureregels afgeweken kan worden als concreet aannemelijk is gemaakt dat er een schending van het EVRM zou plaatsvinden. Hierdoor kunnen ook de latere ontwikkelingen van de EHRM rechtspraak, betrokken worden. Na het arrest heeft het EHRM in de zaak Hilal[5] de verplichtingen van lidstaten nader aangescherpt.

Vergelijk:

Omtrent artikel 3 EVRM

62. The Government have urged the Court to be cautious in taking a different view of the applicant's claims than the special adjudicator who heard him give evidence and found him lacking in credibility. The Court notes however that the special adjudicator's decision relied, inter alia, on a lack of substantiating evidence. Since that decision, the applicant has produced further documentation. Furthermore, while this material was looked at by the Secretary of State and by the courts in the judicial review proceedings, they did not reach any findings of fact in that regard but arrived at their decisions on a different basis – namely, that even if the allegations were true, the applicant could live safely in mainland Tanzania (the "internal flight" solution).

64. The Court accepts that the applicant was arrested and detained because he was a member of the CUF opposition party and had provided them with financial support. It also finds that he was ill-treated during that detention by, inter alia, being suspended upside down, which caused him severe haemorrhaging through the nose. In the light of the medical record of the hospital which treated him, the apparent failure of the applicant to mention torture at his first immigration interview becomes less significant and his

[5]EHRM, 6 maart 2001, 45276/99, JV 2001/104 nt T.P. Spijkerboer

explanation to the special adjudicator – that he did not think he had to give all the details until the full interview a month later – becomes far less incredible.

Omtrent artikel 13 EVRM

75. The Court reiterates that Article 13 of the Convention guarantees the availability at the national level of a remedy to enforce the substance of the Convention rights and freedoms in whatever form they might happen to be secured in the domestic legal order. The effect of Article 13 is thus to require the provision of a domestic remedy to deal with the substance of an "arguable complaint" under the Convention and to grant appropriate relief, although Contracting States are afforded some discretion as to the manner in which they conform to their Convention obligations under this provision. The scope of the obligation under Article 13 varies depending on the nature of the applicant's complaint under the Convention. Nevertheless, the remedy required by Article 13 must be "effective" in practice as well as in law. In particular, its exercise must not be unjustifiably hindered by the acts or omissions of the authorities of the respondent State

De eerste gemachtigde is onwel geworden en heeft zich laten vervangen door een kantoorgenote die op het laatste moment de zaak moest bepleiten, hierdoor kan in redelijkheid worden aangenomen dat deze bijzondere omstandigheid er (mede) toe heeft geleid dat appellante niet adequaat is bijgestaan. De pleitnota is treffend, de gemachtigde had om aanhouding moeten vragen en de rechtbank had rekening dienen te houden met de bovenstaande verplichtingen ex offico (artikel 3 en 13 EVRM) uit het internationaal recht door zich niet te beperken tot louter een beoordeling van de tegenwerpingen die louter zagen op de geloofwaardigheid.

Tegen de aangevallen uitspraak worden de navolgende grieven aangevoerd.

GRIEF 1

De grief richt zich tegen de volgende rechtsoverweging.

"De rechtbank is van oordeel dat verweerder het niet aannemelijk heeft hoeven achten dat eiseres geen enkel indicatief bewijs van haar reis heeft kunnen overleggen, noch dat zij in staat is om gedetailleerder, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent haar reisroute te overleggen.Eiseres heeft verklaard dat zij vanaf Kenia naar Nederland is gevolgen. Van deze reis mag in redelijkheid van eiseres worden verondersteld dat zij dit met documenten zou kunnen staven. Eiseres kan evenmin gedetailleerd, coherent en verifieerbaar verklaren over haar reisverhaal. Van een persoon die heeft verklaard van Kenia naar Nederland te zijn gevlogen mag in alle redelijkheid worden verwacht dat zij informatie kan verschaffen over eenvoudige zaken als de plaats van de luchthaven in Kenia waar zij is vertrokken, de vliegtuigmaatschappij waarmee zij is gevlogen en de duur van de vlucht. Niet gebleken is dat eiseres kon verklaren over de bemanningsleden tijdens de vlucht en welke kleding zij droegen. De hiervoor door eiseres gegeven verklaring dat zij niet heeft opgelet, zich niet heeft kunnen concentreren, zich beroerd voelde, geslapen heeft tijdens de vlucht en zij voor het eerst vloog, is

onvoldoende te achten. Immers, van elseres mocht worden verwacht dat zij dergelijke informatie kon verstrekken."

Appellante heeft voor het ontbreken van documenten een bevredigende verklaring gegeven op grond waarvan moet worden geoordeeld dat in redelijkheid het ontbreken daarvan haar niet kan worden toegerekend, in de zin van artikel 31, eerste lid, onder f van de Vw 2000 in samenhang met het bepaalde in paragraaf C14/3.4 van de Vc 2000 en artikel 3.35, lid 3, onder b van het VV 2000. Appellante heeft immers verklaard dat zij in het gezelschap heeft gereisd van de man die zij na haar ontsnapping uit detentie heeft ontmoet. Deze heeft appellante onder zijn hoede genomen, hij heeft gezorgd voor medische verzorging en hij heeft ervoor gezorgd dat zij kon vluchten naar Europa. heeft dan ook voor de benodigde reisdocumenten gezorgd en hij heeft deze gedurende de reis onder zich gehouden. Eenmaal aangekomen op Schiphol heeft deze appellante aan haar lot overgelaten, kennelijk vanuit de gedachte dat zijn taak was volbracht. Daarbij heeft appellante verklaard dat het in Afrika gebruikelijk is dat, in het geval een man en vrouw samen reizen, de man tijdens de reis alles regelt. Dit verklaart eveneens waarom het geenszins bevreemdend is dat degene was die alle reisdocumenten onder zich hield.

De rechtbank heeft het hiervoor genoemde aspect van het relaas van appellante ten onrechte niet bij haar overwegingen betrokken.

Daar komt bij dat appellante voorafgaand en gedurende de reis ernstig ziek was, hetgeen zij tijdens de gehoren ook te kennen heeft gegeven. Als gevolg van de systematische verkrachtingen tijdens haar detentie in 2007 heeft appellante ernstige gynaecologische problemen gekregen, als gevolg waarvan zij aanzienlijk veel bloed verloor, zo ook tijdens haar reis. Eenmaal in Nederland heeft zij in dat kader in verschillende ziekenhuizen twee operaties moeten ondergaan. De medische informatie is bij de betreffende behandelende gynaecologen opgevraagd, in welk verband wordt verwezen naar **productie 3**. Zodra deze informatie beschikbaar is, zal deze worden toegestuurd. Zowel het trauma van appellante, als gevolg van de detentie en de martelingen, als haar hiervoor genoemde medische problemen hebben ervoor gezorgd dat zij tijdens haar reis geen aandacht heeft gehad voor haar omgeving en dat zij niet in staat is geweest om antwoord te geven op – ogenschijnlijk – eenvoudige vragen omtrent haar reis.

De rechtbank heeft dan ook ten onrechte zonder nadere toelichting overwogen dat van appellante mocht worden verwacht dat zij die informatie wel kon verstrekken. Gelet op haar psychische en fysieke conditie bij aankomst kan appellante terzake in redelijkheid geen verwijt worden gemaakt, althans de motivering van de rechtbank is ten aanzien van dit aspect onvoldoende draagkrachtig.

Op grond van het voorgaande is de rechtbank er in haar uitspraak ten onrechte uitgegaan dat van het relaas van appellante positieve overtuigingskracht dient

uit te gaan in de zin van artikel 31 van de Vw 2000 en de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels.

GRIEF 2

De grief richt zich tegen de volgende rechtsoverweging.

"Met inachtneming van het hiervoor weergegeven beoordelingskader is de rechtbank voorts van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat van het asielrelaas van eiseres geen positieve overtuigingskracht uit gaat en derhalve ongeloofwaardig is."

Wanneer er al van wordt uitgegaan dat de rechtbank op goede gronden de verzwaarde geloofwaardigheidstoets heeft aangenomen, geldt subsidiair dat ten onrechte is overwogen dat verweerder in redelijkheid heeft mogen vaststellen dat van het relaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat. In dat verband wordt allereerst het volgende naar voren gebracht.

Voorop staat dat appellante tijdens het nader gehoor een buitengewoon uitgebreid en gedetailleerd asielrelaas naar voren gebracht, dat gedurende de procedure tot nu toe zeer consistent is geweest. Het relaas is daarenboven op hoofdlijnen 'verankerd' met algemene en persoonsgebonden informatie en documentatie. Appellante heeft voorts ernstige verwondingen die alleen al op zichzelf een sterke aanwijzing voor de door haar beschreven martelingen in detentie vormen; zij is immers vanaf haar borst tot en met haar bovenbenen bedekt door littekens van brandwonden.

De rechtbank heeft – mede in het licht van het voorgaande – ten onrechte in haar uitspraak volstaan met de beoordeling van de geloofwaardigheid van enkele op zichzelf staande gebeurtenissen die bovendien niet zien op hoofdzaken. Het had op de weg van de rechtbank gelegen om het oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas van appellante in zijn geheel te beoordelen. In dit verband wordt onder andere verwezen naar de voornoemde uitspraak van het EHRM in de zaak RC v. Zweden, waarin het Hof in rechtsoverweging 52 overweegt dat in het geval van een consistent basisrelaas enkele onzekere factoren – in die zaak betrof het de ontsnapping van de vreemdeling – aan de geloofwaardigheid van een dergelijk relaas niet afdoen. In dat verband overweegt het Hof immers:

> "The Court finds that the applicant's basic story was consistent throughout the proceedings and that notwithstanding some uncertain aspects, such as his account as to how he escaped from prison, such uncertainties do not undermine the overall credibility of his story."

De uitspraak geeft er geen blijk van dat het relaas van appellante ook op die wijze, derhalve tegen de achtergrond van het gehele relaas, is geschied. Zo is opvallend dat in het geheel geen aandacht is besteed aan de medische kant van de zaak, terwijl de lichamelijke tekenen van marteling onontkoombaar duidelijk zijn, in elk geval op het eerste gezicht. Deze littekens, in combinatie met het relaas van appellante omtrent de door haar ondergane martelingen,

vormen een begin van bewijs dat ertoe leidt dat verweerder in het kader van zijn onderzoeksplicht zelfstandig medisch onderzoek had dienen te verrichten, temeer daar uit gezaghebbende en betrouwbare bron melding wordt gemaakt van mensenrechtenschendingen ten aanzien van opposanten in Uganda, in het bijzonder ten aanzien van aanhangers van FDC. Dit klemt des te meer in het licht van het bepaalde in artikel 3.35, tweede lid, van het Voorschrift Vreemdelingen 2000, waarin immers – kort gezegd – is bepaald dat blootstelling aan foltering in het verleden een duidelijke aanwijzing is dat de vrees om opnieuw aan foltering te worden onderworpen, reëel is. De rechtbank heeft het voorgaande in haar uitspraak niet onderkend, zodat de uitspraak in zoverre een draagkrachtige motivering ontbeert.

GRIEF 3

De grief richt zich tegen de volgende rechtsoverweging.

"Hiertoe overweegt de rechtbank dat eiseres heeft verklaard dat zij niet veel kan vertellen over gebeurtenissen in direct voorafgaand aan haar vertrek uit Uganda, hoewel zij op haar adres waar ze laatstelijk verbleef de krant las gedurende de vijf maanden voor haar vlucht. Niet geloofwaardig wordt geacht dat eiseres geen recente gebeurtenissen kon memoreren nu zij overigens wel kon verklaren, bijvoorbeeld over hetgeen zich in november 2007 tijdens de Commonwealth vergadering heeft afgespeeld".

De rechtbank heeft in dit verband ten onrechte geoordeeld dat het ongeloofwaardig is dat appellante niet kan verklaren omtrent recente gebeurtenissen, terwijl zij wel kon verklaren over de Commonwealth vergadering. Daarmee miskent de rechtbank allereerst dat de Commonwealth vergadering in dit verband niet op één lijn kan worden gesteld met andere recente gebeurtenissen. Allereerst is een evenement als het houden van een dergelijke vergadering voor een voormalige kolonie van het Britse Rijk een grootse gebeurtenis. Daarnaast heeft de Commonwealth vergadering een zeer bijzondere plaats in de herinneringen van appellante; naar aanleiding daarvan hebben namelijk nieuwe demonstraties plaatsgevonden, die hebben geleid tot de nieuwe arrestaties en uiteindelijk tot haar ontsnapping. De Commonwealth vergadering was bovendien ook van bijzondere betekenis voor appellante omdat deze vergadering van grote invloed was op de plannen van de formele regering tot verkoop van het Mabira Forest. Het waren immers juist die plannen van de regering waartegen appellante heeft gedemonstreerd en waarvoor zij is opgepakt en gedetineerd. De samenhang bestond eruit dat het lidmaatschap van de Commonwealth een factor van betekenis was bij de besluitvorming, hetgeen als zodanig ook door de demonstranten als pressiemiddel naar voren is gebracht. In dit verband wordt verwezen naar een artikel op de website New Vision Online, **productie** 4, waarin een memorandum van de toenmalige Minister van Milieu omtrent het voorstel tot verkoop van het Mabira forest is gepubliceerd. Onder punt 13, onderdeel (c) het volgende vermeld:

> "Likely Impact on Commonwealth Heads of Government Organisation Meeting (CHOGM)"
> Given the sensitivity of the of the environmental issues worldwide and given the fact that the country is to host CHOGM in november 2007, the proposed allocation of land to SCOUL in Mabira Central Forest Reserve is likely to impact negatively on the image of the country as it prepares to host CHOGM. Besides, the Commonwealth Secretariat has indicated to Government that they want to have a "green" CHOGM. Further more, agitation by the public including in extreme cases of demontrations during the CHOGM period over this matter could mar the succesful hosting of CHOGM."

In dit verband is van belang dat de voorgenomen verkoop van het Mabira Forest diende om de bossen op dit land te kappen en zodoende plaats te maken voor suikerrietplantages. Deze plannen waren onverenigbaar met het thema climate change dat in die tijd hoog op de agenda van de Commonwealth stond. Tijdens de vergadering in november 2007 is dan ook een afzonderlijk "Climate Change Action Plan" aangenomen, in welk kader wordt verwezen naar **productie 5.** Onder druk van Commonwealth en de internationale gemeenschap hebben de plannen tot verkoop uiteindelijk geen doorgang gevonden.

Het voorgaande maakt duidelijk waarom het zeer wel mogelijk was dat appellante dermate getraumatiseerd was dat zij zich geen algemene gebeurtenissen uit weet te herinneren, maar dat zij wel weet te vertellen over de Commonwealth vergadering in november 2007. Deze vergadering had immers bijzondere betekenis voor haar, in het licht van haar detentie en ontsnapping en de demonstraties tegen de verkoop van het Mabira Forest waaraan zij eerder had deelgenomen. Nu in de zienswijze en de beroepsgronden aandacht is gevraagd voor haar trauma en haar martelingen, had het op de weg van de rechtbank gelegen om in ieder geval een oordeel te geven over de naar voren gebrachte motiveringsgebreken. De marginale toetsing van het feitencomplex laat de volle toets van de motivering van een afwijzing onverlet, hetgeen door de rechtbank is miskend, althans de rechtbank heeft verzuimd om een kenbare en inzichtelijke motivering hieraan te wijden.

GRIEF 4

De grief richt zich tegen de volgende rechtsoverweging.

"Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het relaas van eiseres ongeloofwaardig is, omdat haar relaas voor een groot deel is gebaseerd op informatie waaruit zou blijken dat de Forum for Democratic Change (FDC) pas in 2004 is opgericht. Eiseres kan dus niet al in 2001 politiek actief zijn geweest voor deze partij. Eiseres bevestigt dit gegeven en merkt op dat de FDC pas formeel is opgericht voor de verkiezingen van 2004. Daarvoor was het geen officiële partij maar een task force die opereerde onder de naam Reform Agenda met Kizaa Besigne als leider. Verweerder heeft zich in de bestreden beschikking op het standpunt gesteld dat het opvallend is

dat eiseres in de gehoren niets heeft verklaard over de Reform Agenda met betrekking tot de verkiezingen van 2001. Uit de door eiseres overgelegde informatie blijkt evenwel dat de voorzitter was van Reform Agenda, maar niet blijkt van een startdatum van zijn voorzitterschap. In het Country Reports on Human Rights Practices: Uganda 2001 van de U.S. Department of State komt de Reform Agenda niet voor terwijl wel zaken over worden vermeld. Andere informatiebronnen (www.azaniaheritage.worldbreak.com/ whats new.html) vermelden dat er weliswaar een task force was die ondersteunde ten behoeve van de presidentsverkiezingen in 2001, maar dat de Reform Agenda pas op 12 juli 2002 is opgericht te . De door eiseres overgelegde verklaring van de heer van de FDC Nederland dat de Reform Agenda drie of vier maanden voor de verkiezingen van 2001 is opgericht, wordt niet gesteund door objectieve schriftelijke bronnen. De verklaring van eiseres dat ze niet voor de FDC, maar voor de Reform Agenda geleid door campagne heeft gevoerd en dat documenten van de Reform Agenda bij haar thuis zouden zijn gevonden, heeft verweerder op die grond niet aannemelijk hoeven te achten. "

Naar appellante begrijpt wordt in dit onderdeel van de uitspraak redengevend geacht dat de verklaring van de heer van de FDC Nederland dat de Reform Agenda drie of vier maanden voor de verkiezingen van 2001 is opgericht, niet wordt gesteund door objectieve bronnen. Daarmee heeft de rechtbank echter, in navolging van verweerder in de bestreden beschikking, allereerst een onjuist toetsingskader gehanteerd. Het gaat er bij de toetsing van de geloofwaardigheid immers niet om of het relaas wordt gesteund door objectieve bronnen, maar of het relaas *niet in strijd is met objectieve bronnen*. In dit verband wordt verwezen naar C14/3.4 van de Vc 2000 en naar artikel 3.35, lid 3, onder c van het VV 2000. Hantering van het juiste toetsingskader leidt tot de volgende conclusie.

In de uitspraak is vastgelegd dat de volgende informatie beschikbaar is.

- Appellante heeft zelf informatie overgelegd waaruit blijkt dat de voorzitter was van Reform Agenda.
- In het Country Reports on Human Rights Practices: Uganda 2001 van de U.S. Department of State wordt geen melding gemaakt van de Reform Agenda, terwijl er wel zaken over worden genoemd.
- Andere informatiebronnen (www.azaniaheritage.worldbreak.com/ whats new.html) vermelden dat er weliswaar een taskforce was die ondersteunde ten tijde van de verkiezingen, maar dat de Reform Agenda pas op 12 juli 2002 is opgericht.
- De heer van FDC Nederland verklaart dat de Reform Agenda drie of vier maanden voor de verkiezingen van 2001 is opgericht.

Vaststaat dat de enige hiervoor genoemde beschikbare bron die daadwerkelijk *in strijd lijkt* met het relaas van appellante de zogenoemde "andere informatiebronnen" zijn, waaruit zou blijken dat de Reform Agenda pas op

12 juli 2002 is opgericht. Lijkt, want bestudering van die bron leert dat de eerste zin op deze betreffende internetpagina, waarvan een afschrift als **productie 6** wordt overgelegd, als volgt luidt:

> "ABOUT THE REFORM AGENDA
>
> The Reform Agenda is a political pressure group, born out of the Elect Task Force, a group which backed Col. Dr. in the 2001 Presidential Elections in Uganda."

Kortom, ook uit die door verweerder zelf naar voren gebrachte bron blijkt dat de beweging waarvoor appellante campagne heeft gevoerd degelijk bestond tijdens de verkiezingen in 2001, zij het dat deze groep volgens deze bron tijdens de verkiezingen onder de naam "Elect Task Force" opereerde, en pas nadien officieel is omgedoopt tot "Reform Agenda". Dit komt overeen met het relaas van appellante, die de beweging in haar zienswijze ook een "task force" heeft genoemd. Dat het hier onmiskenbaar om dezelfde oppositiebeweging gaat, betreft een feit dat in het kader van de geloofwaardigheidstoets had moeten worden meegewogen. Het is duidelijk dat de rechtbank niet de moeite heeft genomen om de relevante door verweerder aangehaalde informatie ook daadwerkelijk te lezen en te controleren. Het staat evenzeer vast dat verweerder onaanvaardbaar selectief is geweest in het gebruik van deze informatie. In zoverre ontbeert de overweging van de rechtbank (en van verweerder) een feitelijke en juridische grondslag. Daarbij geldt dat het oordeel van verweerder over de geloofwaardigheid van het relaas van appellante op dit punt nota bene één van de weinige expliciete beroepsgronden betrof. De rechtbank heeft ten onrechte nagelaten om dit bij haar beoordeling te betrekken, alsmede de overgelegde en beschikbare informatie in samenhang te bezien. Te meer daar in redelijkheid van appellante niet op dit detailniveau dergelijke informatie kan worden verlangd, zeker nu het niet de hoofdzaak van de asielmotieven betrof. Het betreft feiten van negen jaar geleden, die in het kader van het grotere geheel waarin de politieke activiteiten van appellante zich afspeelden van ondergeschikte betekenis waren. De rechtbank had derhalve de tegenwerping op waarde dienen in te schatten, hetgeen blijkens de bestreden overweging niet is gebeurd, althans dit onderdeel ontbeert een draagkrachtige en kenbare motivering.

Het kan appellante overigens ook om een andere reden bezwaarlijk tegengeworpen worden dat zij de diverse data van de naamswijzigingen niet meer exact voor de geest kan halen. Ook in de rapporten van verschillende organisaties die als objectieve bronnen worden aangemerkt, worden immers verschillende namen van de task force verbonden aan diverse perioden; appellante verwijst in dat verband naar een ingewonnen advies van het Landelijk Bureau Vluchtelingenwerk met bijlagen, overgelegd als **productie 7**, waarin een analyse is gegeven van de beschikbare informatie omtrent de oprichting van de Reform Agenda en de betrokkenheid van daarbij.

Uit die analyse blijkt onder andere dat in een studie uit 2004 van het Overseas Development Institute in Londen het volgende staat vermeld:

> "In 2001, Musevenui won de second presidential elections with 69% of the vote, this time facing opposition from within the Movement itself (Colonel Besigye's 'Reform Agenda')"

Kortom, het relaas van appellante wordt in deze objectieve bron juist weer wel bevestigd. Ook uit bijgaande informatie verstrekt door Amnesty International, zie **productie 8**, blijkt uit vier verschillende bronnen dat de Reform Agenda als beweging wel reeds ten tijde van de verkiezingen in 2001 bestond.

Het voorgaande maakt duidelijk dat verschillende internationale organisaties de officiële namen van de oppositiebeweging niet eenduidig koppelen aan een bepaalde periode, hetgeen binnen de Ugandese context niet hoeft te verbazen. In het licht daarvan is het onzorgvuldig om, zoals verweerder in de beschikking heeft gedaan, slechts één zinsnede uit één van die bronnen als uitgangspunt te nemen en aan appellante in het kader van de geloofwaardigheidstoets tegen te werpen dat haar relaas daarmee niet in overeenstemming is. Verweerder heeft mitsdien nagelaten om de aanvraag naar lokale maatstaven te beoordelen. De rechtbank is ongemotiveerd aan deze aspecten voorbij gegaan.

GRIEF 5

De grief richt zich tegen de volgende rechtsoverweging.

"Verder heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de verklaring van eiseres dat het niet onaannemelijk is dat zij zich voorafgaand aan haar vlucht uit het safehouse daar vrij kon bewegen, de sleutel van het busje kon pakken en deze kon terugleggen en zich vervolgens in het busje kon verstoppen niet geloofwaardig wordt geacht. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder hiertoe kunnen overwegen dat nu eiseres stelt dat de officier haar en haar medegevangene zou moeten vermoorden, het niet geloofwaardig moet worden geacht dat eiseres ongestoord heen en weer kon lopen. De officier wist immers welke taak hij nog had te verrichten. De verklaring van eiseres dat de afstand tussen de kamer van de officier en het busje nog geen tien meter betrof, had verweerder niet hoeven te nopen tot een ander oordeel."

De rechtbank is ook in deze overwegingen klaarblijkelijk uitgegaan van een Westers perspectief dat niet één op één kan worden toegepast op een Afrikaans land als Uganda. Het veronderstelt een graad van georganiseerdheid waarvan geenszins sprake was in de situatie waarin appellante zich bevond. Vanuit die Westerse veronderstelling heeft de rechtbank echter toch beredeneerd dat het niet logisch is dat de soldaten geen acht hebben geslagen op appellante, omdat de officier wist welke taak hij had te verrichten. Feit is echter allereerst dat de soldaten (en de chauffeur) ten tijde van de ontsnapping van appellante dronken waren. Dit is tijdens het gehoor van appellante niet goed uit de verf gekomen, zij heeft immers alleen verklaard dat er alcohol gehaald moest worden en niet dat de soldaten toen reeds dronken waren. Als verweerder daarover had doorgevraagd (het was kennelijk een belangrijk punt) dan had appellante

daarover in eerste instantie meteen duidelijker kunnen verklaren. Verder waren de soldaten voornamelijk in de weer met de komst van de lading nieuwe demonstranten, en waren zij minder geïnteresseerd in de vier resterende gevangenen. Appellante merkt ook op dat van haar, als vrouw, niet werd verwacht dat zij zou trachten te ontsnappen.

Kort en goed, de lokale context is onvoldoende bij de beoordeling van de geloofwaardigheid betrokken, hetgeen de rechtbank niet had dienen te sauveren, met het oog op artikel 3 EVRM. Ten tijde van de ontsnapping van appellante heerste een chaos waarvan appellante gebruik heeft weten te maken en waarbij zij het geluk heeft gehad dat de aandacht niet op haar was gericht. Dat geluk maakt haar relaas nog niet ongeloofwaardig, althans niet nu de overige tegenwerpingen een deugdelijke juridische grondslag ontberen.

GRIEF 6

De grief richt zich tegen de volgende rechtsoverweging.

"Verweerder heeft zich met betrekking tot het eerste document op het standpunt gesteld dat uit dit stuk niet blijkt dat eiseres naar aanleiding van de campagne werd gezocht. Met betrekking tot het tweede en derde stuk heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat dit algemene informatie over betreft en dat de informatie niet over eiseres gaat. Het vierde stuk betreft eveneens algemene informatie over Reform Agenda, dat in 2001 tijdens de verkiezingen als 'pressure group' diende en de FDC die in 2004 werd gevormd. Het stuk vermeldt dat leden van Reform Agenda voortdurend werden lastiggevallen, gearresteerd en gedetineerd. Uit het mailbericht komt naar voren dat geen uitspraak kan worden gedaan of eiseres ook één van de getroffen personen was, , de schrijver van dit bericht wilde nadere informatie ontvangen teneinde hierover uitsluitsel te kunnen geven.

De rechtbank volgt verweerder in diens ter zitting geformuleerde subsidiaire standpunt dat de overgelegde stukken om de hiervoor genoemde redenen niet tot een ander oordeel kunnen leiden. Eiseres heeft hiermee niet aannemelijk gemaakt dat zij ten tijde van de verkiezingen in 2006 gewerkt heeft als campagneleider en dat zij naar aanleiding van de campagne werd gezocht. Voorts blijkt niet dat eiseres daadwerkelijk in 2007 na de demonstratie is gearresteerd en in een safehouse heeft verbleven."

Met de voorgaande overweging miskent de rechtbank dat appellante helemaal niet aan haar asielaanvraag ten grondslag heeft gelegd dat zij werd gezocht naar aanleiding van de campagne (in 2006). De overweging kan mitsdien in rechte niet overeind blijven. Appellante heeft uitsluitend gesteld dat zij vermoed dat zij tijdens de demonstraties is opgepakt vanwege haar deelname aan de demonstraties én vanwege haar lidmaatschap van en betrokkenheid bij de FDC. Appellante verwijst naar pagina 15 van het nader gehoor. Het zijn derhalve niet zozeer haar specifieke werkzaamheden voor de campagne geweest, als wel haar algemene bekendheid als sympathisant en lid van de

FDC, die – mede – tot haar arrestatie en detentie hebben geleid en die er in zijn algemeenheid voor zorgen dat appellante de bijzondere aandacht van de autoriteiten heeft. Appellante moest van het toneel verdwijnen ten tijde van de Commonwealth vergadering waarbij de prestige en reputatie van de regering op het spel stond. De rechtbank en verweerder hebben het cumulatieve aspect en de samenhang van de verschillende onderdelen, beginnend vanaf de moord op haar familie in 2001, ten onrechte buiten beschouwing gelaten.

Voorts blijkt uit de voornoemde overweging dat van appellante kennelijk wordt verwacht dat zij bewijs levert van haar arrestatie en haar daaropvolgende verblijf in een safehouse, terwijl de vastgestelde gevolgen van de martelingen kennelijk niet als een begin van bewijs is aangemerkt. Een dergelijke bewijslast is niet in overeenstemming met het beleid in de vreemdelingencirculaire en met de jurisprudentie van het EHRM. Van appellante kan dergelijk bewijs ook bezwaarlijk worden verwacht, althans dit strookt niet met de staande bewijslastverdeling bij artikel 3 EVRM. Wel kan appellante verwijzen naar het voornoemde rapport van het Landelijk Bureau Vluchtelingenwerk (**productie 7**), waarin het gebruik van de door appellante genoemde safehouses en het specifieke geweld tegen vrouwen aldaar wordt bevestigd.

Appellante concludeert, op grond van het bovenstaande, dat vooral in hoger beroep alle tegenwerpingen omtrent de geloofwaardigheid genoegzaam zijn weerlegd. Dit klemt te meer daar haar asielrelaas op hoofdlijnen consistent is over haar activiteiten en de gevolgen die zijn daarvan heeft ondervonden. Haar betrokkenheid bij de oppositiepartij FDC wordt verder ondersteund door externe en verifieerbare verklaringen. Voorts concludeert appellant dat, met verweerder, de rechtbank de tijdens het nader gehoor vastgestelde littekens en dientengevolge de folteringen als uitgangspunt had moeten nemen waarlangs het relaas qua geloofwaardigheid beoordeeld had dienen te worden. Deze benadering vindt steun in het Istanbul Protocol, artikel 4 Dri en het daarop gebaseerde artikel 3.35 VV 2000 en de vaste rechtspraak van VN Comité tegen foltering (CAT)[6], naast de eerdergenoemde uitspraak RC v Zweden.

Vergelijk:

> CAT, 20 november 1998, 101/1997, (NAV 1999/48).
> Het Comité wijst op het medische bewijsmateriaal en merkt met name op dat klager lijdt aan PTSS en dat daar rekening mee moet worden gehouden bij de beoordeling van de presentatie van relevante feiten door de klager. Met betrekking tot de inconsistenties in het relaas van klager merkt het Comité op dat volledige nauwkeurigheid zelden verwacht kan worden van slachtoffers van marteling, zeker als zij lijden aan PTSS.
>
> CAT, 22 januari 2007, 279/2005, (JV 2007/162, NAV 2007, 21, m. nt. Reneman).
> De asielaanvraag werd afgewezen wegens ongeloofwaardigheid en ontwikkelingen in Rwanda na de verkiezingen in 2003. Verzoekster klaagt

[6] Zie voor de klassieke zaak van geloofwaardigheid en marteling; 1994/04/27, CAT, 13/1993,

dat zij, indien zij wordt teruggezonden naar Rwanda, onmiddellijk gevangen zal worden genomen en zal worden gemarteld door de DMI, vanwege haar lidmaatschap van de PDR-Ubuyanja partij. De Zweedse autoriteiten trekken het asielrelaas van verzoekster over de martelingen in twijfel vanwege vaagheden, inconsistenties en gebrek aan bewijs in het relaas met betrekking tot betrokkenheid bij de partij. De Zweedse autoriteiten hebben niet bestreden dat verzoekster meerdere malen is verkracht tijdens haar gevangenschap. Bovendien zijn de medische rapporten die verzoekster heeft overgelegd. niet in de beoordeling van de asielaanvraag meegenomen. Op grond van de medische rapporten is aannemelijk geworden dat verzoekster tijdens haar gevangenschap is verkracht en dus is blootgesteld aan marteling. Ook kloppen de data van de gevangenschap en de geboorte van de zoon met elkaar, zodat kan worden aangenomen dat de zoon het resultaat is van de verkrachting. Verder is complete nauwkeurigheid zelden te verwachten bij slachtoffers van marteling. De mogelijke inconsistenties in het relaas doen geen twijfel rijzen over de algemene geloofwaardigheid van het relaas, zeker nu aannemelijk is dat verzoekster is verkracht tijdens haar gevangenschap. Bovendien is de arrestatie van verzoekster bevestigd door een brief, waarvan de authenticiteit niet is betwist. Gelet op het voorgaande zal uitzetting tot schending van artikel 3 AFV leiden. Klacht gegrond.

CAT, 22 januari 2007, 262/2005, (JV 2007/161).
Op 16 december 2002 is zij naar Zwitserland afgereisd om zich bij haar echtgenoot te voegen. Haar asielaanvraag, die gebaseerd was op dat van haar echtgenoot, werd afgewezen. Nadat haar echtgenoot haar in oktober 2004 verliet, heeft verzoekster om heroverweging van de asielaanvraag verzocht. Pas bij deze aanvraag stelt zij te zijn mishandeld en verkracht door de politieofficieren. Zij heeft dit niet bij de eerdere asielaanvraag verteld, omdat zij dit vernederend vond en zij door haar man werd onderdrukt en gedwongen om hierover niets te vertellen. De verkrachting onderbouwt ze met een medisch rapport, dat in 2002 in Wit-Rusland is opgesteld. De Zwitserse autoriteiten hebben geoordeeld dat verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig is, nu de verklaringen over de verkrachting en het medisch rapport te laat in de procedure zijn ingediend. Het Comité vindt de verklaringen wel geloofwaardig. Het is van algemene bekendheid dat slachtoffers van seksueel geweld alleen zullen vertellen over hun ervaringen als dat noodzakelijk is, vanwege het vooruitzicht voor vernedering en verlies van privacy. Voor vrouwen geldt daarbij ook de angst van schaamte en afwijzing door hun partner en familieleden. De verklaring dat haar man haar onderdrukte draagt daarom bij aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Bovendien heeft verzoekster direct nadat haar man haar heeft verlaten over de verkrachting verteld. Verzoekster heeft zowel vanwege de activiteiten van haar echtgenoot als om zelfstandige redenen te vrezen voor marteling in de toekomst. Dit blijkt mede uit landeninformatie, waaruit blijkt dat seksueel geweld tegen vrouwen uit Wit-Rusland regelmatig voorkomt. Het risico op mishandeling is in het geval van verzoekster bij terugkeer verhoogd, omdat de autoriteiten hebben nagelaten actie te ondernemen tegen de politie. Hierop gelet zou uitzetting van verzoekster leiden tot schending van artikel 3 AFV. Klacht gegrond.

Nu geconcludeerd dient te worden dat de internationale verplichting tot naleving van het beginsel van *non-refoulement* in het geding is, had de rechtbank, al dan niet ingevolge artikel 8:69 lid 2 Awb, een zorgvuldiger

invulling dienen te geven van de eigen en zelfstandige beoordeling van artikel 3 EVRM, analoog aan de zogenaamde 'veiligheidsklep'[7] bij herhaalde aanvragen. In ABRvS, d.d. 11 augustus 2004 (NAV 2004/260, JV 2004/379) werd immers overwogen:

> *De vraag of sprake is van bijzondere omstandigheden (...) ziet op de bevoegdheid van de rechter om een besluit op een herhaalde aanvraag, waar nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ontbreken, te toetsen alsof het een eerste afwijzing betrof. Deze vraag is van openbare orde en vergt een zelfstandige beoordeling door de rechter.*

De rechtsvraag die dit hoger beroep oproept ziet derhalve op de wijze waarop de rechter zelfstandig invulling dient te geven aan de verplichtingen op grond van artikel 3 jo 13 EVRM. Gelet op de 'poortwachter' functie van de hoogste rechtscolleges binnen de toezichtmechanisme van het EVRM en het feit dat de bescherming door het Hof subsidiair van aard behoort te zijn, leidt tot de conclusie dat het hoger beroep gegrond moet worden verklaard. Voorkomen dient immers te worden dat pas in Straatsburg de asielaanvraag van appellante inhoudelijke en rigoureus op zijn merites wordt beoordeeld, terwijl de primaire verantwoordelijkheid voor naleving van het EVRM bij de lidstaten ligt.

In een andere, recente EHRM klacht van een Ugandees waarbij de gevolgen van zijn betrokkenheid bij de Reform Agenda eveneens in het geding was (Sekasi v the Netherlands -zie **productie 9**), werd pas na het uitvaardigen van een *interim measure* en communicatie van de zaak aan de regering, actie ondernomen en werd de klager uitgenodigd om een derde asielaanvraag in te dienen waardoor de zaak van de rol kon worden geschrapt. Gelet op de gruwelijkheden die appellante heeft moeten ondergaan, vergt het rechtsherstel element van de artikel 13 EVRM waarborg dat, naar de mening van appellante, uw Afdeling er zorg voor dient te dragen dat ook zij niet zes jaar hoeft te wachten totdat er een finaal oordeel over de merites tot stand is gekomen.

GRIEF 7

De grief richt zich tegen de volgende rechtsoverweging.

"Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat het besluit om eiseres niet op een van de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gronden een verblijfsvergunning asiel te verlenen de rechterlijke toets kan doorstaan. Het beroep is ongegrond. De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling."

Uit het voorgaande blijkt dat het oordeel van de rechtbank omtrent het standpunt van verweerder ten aanzien van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van appellante niet in stand kan blijven. De rechtbank had

---

[7] Zie J. 'Mag ik uitgaan van uw discretie...?', in: JVR 2004 nr. 8/134.

daarentegen tot het oordeel dienen te komen dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt had kunnen stellen dat het asielrelaas van appellante ongeloofwaardig is. De rechtbank had het beroep om die reden gegrond dienen te verklaren en verweerder dienen te veroordelen in de proceskosten.

REDENEN WAAROM:

Appellante zich wendt tot de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, met het eerbiedig verzoek de uitspraak van de rechtbank Maastricht van 28 april 2010 te vernietigen en te beslissen dat de minister van Justitie alsnog het asielverzoek inhoudelijk behandelt, dan wel appellante in het bezit stelt van een verblijfsvergunning, kosten rechtens.

Amsterdam, 26 mei 2010

Gemachtigde,

i/o

P.J. Schüller